

en anden Bemærkning, som den ærede Finantsminister ganske vist knyttede til det 3die Endringsforslag Eitr. a, men som ogsaa rammer det af mig stillede Forslag. Det hedder nemlig i dette, at en af Grundene til Afsted kan være Forsømmelighed. Spørgsmaalet er, hvad der skal forstaaes ved Forsømmelighed, og den ærede Minister bemærkede, at man ikke let vilde kunne finde en Embedsmand, om hvem man ikke kunde sige, at han en eller anden Gang har været forsømmelig. Ja, det indvømmer jeg gjerne, den menneskelige Skrøbelighed gjør sig gjældende overalt. Men det, der omtales i disse Forslag, er noget heelt Andet; thi fordi en Embedsmand en eller anden Gang skulde have gjort sig skyldig i en Forsømmelse, vil man ikke kunne karakterisere hans Embedsførelse som forsømmelig eller betegne den ved Ordet Forsømmelighed. Det vil kun være, naar han har ført sit Embede saaledes, at han derved kan siges at have gjort sig skyldig i uetterretlig Forvaltning; da vil Ordet Forsømmelighed være den rette Karakteristik for hans Embedsførelse. — Hermed skal jeg anbefale det af mig stillede Endringsforslag.

Riser: Jeg skal ikke meget vidtløftiggjøre Forhandlingerne, men et Par Ord maa jeg dog tillade mig, og jeg skal da først gribe en Bemærkning af den ærede sidste Taler, som iøvrigt syntes at fjerne sig fra Opfattelser, vi hidtil have levet under, og som have deres Rod i Danmarks Riges Grundlov. Han bemærkede, at, naar der indtraadte Demoralisation, vilde den udbrede sig saaledes, at det i og for sig var ligegyldigt, om hele Afgjørelsen blev lagt i Regjeringens Haand eller hos den administrative Myndighed, som foreslaaes her i § 2. Jeg gaaer i dette Punkt fuldstændig ind paa den ærede Ordførers Tante. Det er netop Sagen, og det er derfor, at jeg og de, der stemme med mig, have saa Meget imod denne Commission, at den i Virkeligheden er og bliver en Afslægger af Regjeringen og ikke byder den Garanti, som Domstolenes Afgjørelse yder os. — Den høitærede Finantsminister indrømmede, at min Fremstilling iøvrigt var correct, men at der

dog med Hensyn til den Ret, jeg havde paa-staaet, maatte gjøres den Modification, at den ikke er tilstede, naar Lovgivningsmagten først har bestemt Pensionen ved Lov. Dette Punkt er saa fuldstændig gjendrevet af den ærede 6te Landssthingsmand for 1ste Kreds (Nellemann), at jeg ikke skal gaae nærmere ind derpaa; kun saa Meget være det mig tilladt at sige, at der dog vist ikke vil findes den Regjering, som, efterat en afskediget Embedsmand har udtaget Stævning mod Finantsministeriet, skulde forelægge et Lovforslag om Bestemmelse af hans Pension. — Den anden Hovedbetragtning, som den høitærede Finantsminister gjorde gjældende, dreiede sig om Delingen af de Spørgsmaal, hvis Afgjørelse Regjeringen vil henlægge til den nye Myndighed, Forskjellen mellem det reent Factiske og Skjønned over, hvad det er, Embedsmanden har begaaet, naar det først er beviist, at han har forseet sig. Denne Forskjel har Mindretallet ikke været uopmærksom paa, den er bestemt fremhævet i dets Begrundelse. Naar jeg ikke — hvad den ærede Finantsminister syntes at bebrejde mig — berørte den i de Ord, jeg henvendte til min ærede Collega i Udvalget, da er det, fordi der ikke foreligger et saadant Forslag, som er bygget paa, at Bevist for det Factiske skal føres for Domstolene, og Skjønned over, hvad der er bevist, henlægges til den administrative Myndighed. Et saadant Forslag foreligger ikke, og saalænge det ikke foreligger, er der ikke Anledning til at omtale det. Men deri ligger ikke, at jeg ikke paa-skjønner den Understøttelse, der er givet mig af det ærede Medlem af Landets høieste Ret — saaledes tør jeg vel kalde ham her (Aasing). Hvad der mangler i Regjeringens Motiver, er en Begrundelse af, hvorfor man ikke kan blive staaende ved Domstolene, naar man kun vælger de strengere Former, hvorfor man absolut skal gaae bort fra den Ordning, vore Statsforhold i denne Henseende for Diebliffet have, og gaae over til en administrativ Commission; thi Motiverne indeholde kun, at Civilprocessens Regler passe ikke. Nu er der imidlertid fremkommet en Motivering, idet det siges, at Domstolene kunne ikke saa godt som disse 5 Mænd skjøne over, hvad Embedsmanden